

kerneområde syntes derfor sammenholdt med den engelske og den franske tekst at være informationssamfundstjenester, der er tilladte på tjenesteyderens etableringssted, men som fundamentalt strider mod retsopfattelsen i modtagerlandet, og som kommer til udtryk ved tilsidesættelse af retsgrundsætninger eller offentligtretlige bestemmelser til beskyttelse af grundlæggende samfundsværdier og enkeltpersoner eller ved overtrædelser af straffeloven. I lovforslaget foreslås derfor »retsgrundsætninger« erstattet med »den offentlige orden«.

Indgreb kan endvidere foretages, hvis indgrebet er nødvendigt af hensyn til beskyttelse af folkesundheden, den offentlige sikkerhed, herunder national sikkerhed og forsvar, og forbrugerne, herunder investorer.

Indgreb i medfør af de nævnte undtagelser i stk. 1 kan formentlig ske i overensstemmelse med EF-domstolens retspraksis om, hvornår medlemsstaterne kan foretage begrænsninger i den fri bevægelighed, jf. principperne i EU-traktatens artikel 28-30, 49 m.fl.

EF-domstolen har dog i betydelig grad indsnævet medlemsstaternes adgang til at begrænse eller lægge hindringer i vejen for retten til fri udveksling af tjenesteydelser og etableringsretten.

Efter EF-domstolens retspraksis kan medlemsstaterne fastsætte egne ikke-diskriminerende regler, hvor der ikke er foretaget en harmonisering af reglerne. For at en national foranstaltning gyldigt skal kunne hindre eller begrænse salg af et produkt, der tilbydes ved grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed, skal foranstaltningen opfylde visse kriterier. Foranstaltningen skal således falde inden for et område, der ikke er blevet harmoniseret, forfølge et mål af almen interesse, være ikke-diskriminerende, være objektivt nødvendig, stå i et rimeligt forhold til det tilsigtede mål, ligesom de pågældende hensyn ikke i forvejen må være tilgodeset ved de regler, som tjenesteyderen allerede er underlagt i sit hjemland. Alle disse kriterier skal være opfyldt.

Sådanne beskyttelseshensyn benævnes oftest »almene hensyn«. Kommissionen har i en fortolkningsmeddelelse om fri udveksling af tjenesteydelser og almene hensyn i henholdsvis andet bankdirektiv (97/C 209/04) og inden for forsikringssektoren (2000/C 43/03) opstillet en oversigt over tilfælde, hvor EF-domstolen har anvendt »almene hensyn«. Oversigten, der ikke er udtømmende, omfatter 14 eksempler, herunder faglige regler, der tager sigte på at beskytte modtagerne af tjenesteydelser, besvarelse af den nationale finanssektors gode omdømme, kulturpolitik og

beskyttelse af den kulturelle forskellighed inden for den audiovisuelle sektor, sammenhæng inden for skatteordningerne og loyal handelsadfærd.

Endelig henvises der i e-handelsdirektivets betragtning 57 til EF-domstolens faste retspraksis om, at en medlemsstat bevarer retten til at gribe ind over for en tjenesteyder, der er etableret i en anden medlemsstat, hvis aktiviteten udelukkende eller hovedsagelig er rettet mod den pågældende medlemsstat, og hvis tjenesteyderen har etableret sig i den anden medlemsstat for at omgå modtagerlandets lovgivning, som tjenesteyderen ellers ville være underlagt.

Til stk. 2

Myndigheden skal forinden den træffer en foranstaltning efter stk. 1 have opfordret etableringslandets myndighed til at gribe ind. Griber etableringslandets myndighed ikke ind over for tjenesteyderen, eller er indgrebet ikke tilstrækkeligt, har den danske myndighed mulighed for selv at foretage et indgreb. Etableringslandets myndighed og Kommissionen skal dog forinden være underrettet om, at der foretages et indgreb mod den pågældende tjenesteyder.

Direktivet og lovforslaget indeholder ingen tidsfrist for, hvornår etableringslandets myndigheder skal træffe foranstaltninger over for tjenesteyderen. Under hensyn til princippet om hjemlandskontrol må der imidlertid tilstås etableringslandets myndigheder den tid, der med rimelighed må anses for nødvendig, for i praksis at kunne gennemføre de nødvendige foranstaltninger. Et indgreb fra etableringslandets myndigheder må endvidere anses for utilstrækkeligt, når f.eks. de retsstridige onlineaktiviteter ikke bringes til ophør eller ikke bringes i overensstemmelse med modtagerlandets regler, såfremt indgrebet er berettiget ifølge betingelserne i stk. 1.

Til stk. 3

Myndighederne kan dog i særligt hastende tilfælde fravige betingelserne i stk. 2. Hvis formålet med et indgreb vil blive forspildt, såfremt indgrebet skal afvente etableringslandets myndigheds stillingtagen hertil, kan den danske myndighed foretage et indgreb uden at følge den nævnte procedure. I vurderingen heraf kan for eksempel indgå, om myndigheden har fundet det nødvendigt at foretage et hasteindgreb over for fysiske produkter eller levnedsmidler på grund af deres farlighed, og indgrebet ikke vil have den tilsigtede effekt uden spærring eller ændring af den internetside, hvor produktet udbydes. Et andet eksempel kan være spærring af en internetside, hvorfra tjenestemodtagere kan downloade digitale produkter, der øde-